

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 15Co/2/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4315202243
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vlasta Ondrejková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4315202243.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Vlasty Ondrejkovej a členov senátu JUDr. Martiny Balegovej a JUDr. Pavla Lukáča, v spore žalobkyne: B. Q., nar. XX. XX. XXXX, bytom XXX XX F. M. XXX, zastúpená: Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s. r. o., so sídlom Kuzmányho 29, 040 01 Košice, IČO: 47 234 466, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 1 207,22 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Levice č. k. 11C/114/2015 - 379 zo dňa 19. 10. 2020, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Levice č. k. 11C/114/2015 - 379 zo dňa 19. 10. 2020 v napadnutej časti I. výroku m e n í tak, že žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu 1 207,22 eura spolu s 5,05 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 348,51 eura od 21. 02. 2015 do zaplatenia, s 5,05 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 321,48 eura od 10. 09. 2015 do zaplatenia, s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 537,23 eura od 22. 04. 2017 do zaplatenia, všetko do troch dní od dňa právoplatnosti tohto rozsudku a vo zvyšnej časti žalobu z a m i e t a. V napadnutej časti II. výroku rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e.

II. Žalobkyňa m á proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1 207,22 eura spolu s 8,05 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 348,51 eura od 21. 02. 2015 do zaplatenia, s 8,05 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 321,48 eura od 10. 09. 2015 do zaplatenia a s 8 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 537,23 eura od 22. 04. 2017 do zaplatenia, všetko do troch dní od dňa právoplatnosti rozsudku (I. výrok), žalobkyni priznal právo na náhradu trov konania proti žalovanému v celom rozsahu (II. výrok).

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na § 2 písm. a), b), c), i), g), § 9 ods. 1, ods. 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (v znení účinnom ku 17. 09. 2012), § 39, § 41, § 52 ods. 1, ods. 3, ods. 4, § 53 ods. 1, ods. 2, ods. 5, ods. 6, § 54 ods. 1, § 451 ods. 1, ods. 2, § 456 veta prvá, § 517 ods. 2, § 563 Občianskeho zákonníka, § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka (v znení účinnom od 01. 05. 2014) a v časti trov konania s poukazom na § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Uviedol, že predmetom sporu bola žaloba žalobkyne, po pripustení poslednej zmeny žaloby, uznesením zo dňa 16. 06. 2017 č. k. 11C/114/2015 - 79, ktorou sa domáhala určenia neplatnosti Dohody o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka číslo 8500015360 uzavretá medzi žalobkyňou a žalovaným dňa 17. 09. 2012 a zaplatenia sumy 1 207,22 eura spolu s 8,05 % ročným úrokom z omeškania zo

sumy 348,51 eura od 21. 02. 2015 do zaplattenia, s 8,05 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 321,48 eura od 10. 09. 2015 do zaplattenia a s 8 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 537,23 eura od 22. 04. 2017 do zaplattenia, všetko do troch dní od dňa právoplatnosti rozsudku. Súd prvej inštancie vo veci samej rozhodol prvýkrát rozsudkom č. k. 11C/114/2015 - 103 zo dňa 27. 07. 2017 tak, že určil neplatnosť Dohody o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka číslo XXXXXXXXXXXX uzavretá medzi žalobkyňou a žalovaným dňa 17. 09. 2012 a žalovaného zaviazal zaplatiť žalobkyni sumu 1 207,22 eura spolu s 8,05 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 348,51 eura od 21. 02. 2015 do zaplattenia, s 8,05 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 321,48 eura od 10. 09. 2015 do zaplattenia a s 8 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 537,23 eura od 22. 04. 2017 do zaplattenia, všetko do troch dní od dňa právoplatnosti rozsudku a žalobkyni priznal právo na náhradu trov konania v celom rozsahu. V dôsledku odvolania žalovaného rozhodoval Krajský súd v Nitre ako odvolací súd, ktorý rozsudkom č. k. 15Co/102/2018 - 225 zo dňa 19. 11. 2019 rozsudok Okresného súdu Levice č. k. 11C/114/2015 - 103 zo dňa 27. 07. 2017 v napadnutej časti I. výroku potvrdil a v časti II. a III. výroku zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Podľa názoru odvolacieho súdu údaj o počte 42 splátok úveru splatných v 14. deň v mesiaci je dostatočný na to, aby z neho bolo možné ustáliť konečnú splatnosť úveru. V tejto súvislosti poukázal na závery rozsudku Súdneho dvora v Luxemburgu zo dňa 09. 11. 2016 vo veci C - 42/15, ktorý poskytuje výklad smernice 2008/48/ES o spotrebiteľských úveroch, čím dochádza k proeurópskemu výkladu aj zákona č. 129/2010 Z. z. Ak teda zmluva obsahuje informácie, na základe ktorých je možné zistiť, kedy dôjde k splateniu dlhu, aj keď tam konkrétny dátum uvedený nie je, nemožno to považovať za rozpor so zákonom a aplikovať § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z., t. j. že poskytnutý úver by sa z tohto dôvodu považoval za bezúročný a bez poplatkov. Ďalej poznamenal, že 5. bod zmluvy predstavuje žiadosť žalobkyne o poskytnutie úveru a 6. bod obsahuje údaje schváleného úveru. Obidva body obsahujú sumu poskytnutého úveru 1 500 eur, počet splátok 42, mesačnú splátku 80,37 eura, celkovú čiastku úveru 3 375,54 eura a ročnú úrokovú sadzbu úveru 70,01 %. V žiadosti je uvedená predpokladaná RPMN 70,01 % a v schválení úveru je RPMN 65,18 %. Pokiaľ súd prvej inštancie na základe tejto nezhody dospel k záveru o absencii ďalšej z podstatných náležitostí zmluvy, ktorú zákon sankcionuje bezpoplatkovosťou a bezúročnosťou úveru, jeho rozhodnutie nebolo správne. Napriek konštatovaným rozdielom v RPMN bolo potrebné skúmať jej dojednanú výšku, ktorá by mala predstavovať celkové osobné náklady spotrebiteľa, ktorými sú všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní, poplatkov akéhokoľvek druhu platených spotrebiteľom, ktoré sú veriteľovi známe. Pokiaľ je žalovaný toho názoru, že RPMN vypočítaná v zmluve je správna, musí svoje tvrdenie preukázať predložením jej matematického výpočtu, z ktorého bude zrejmé, čo do celkovej výšky úveru započítal.

3. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru o dôvodnosti žaloby aj v časti týkajúcej sa bezdôvodného obohatenia, ktoré žalobkyňa požadovala vo výške 1 207,22 eura. Mal za preukázané, že žalobkyňa uzavrela so žalovaným dňa 17. 09. 2012 písomnú zmluvu o revolvingovom úvere pod č. 8500015360, na základe ktorej sa zaviazal poskytnúť žalobkyni peňažné prostriedky - úverový limit vo výške 1 500 eur a žalobkyňa sa zaviazala, že úver splatí v 42 mesačných splátkach vo výške 80,37 eura. Celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť (t. j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru) predstavuje 3 375,54 eura, RPMN za úver 65,18 %. Ročná úroková sadzba úveru (v %) 70,01. Priemerná RPMN za úver (v %) 45,60. Poskytnutá čiastka revolvingu 790,84 eura. Celková čiastka pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť (t. j. revolving + úroky za celú dobu čerpania revolvingu) 1 928,88 eura. Predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu (v %) 63,32. Ročná úroková sadzba revolvingu (v %) 76,21. Zmluva v bode 8. obsahovala dojednanie týkajúce Dohody o poskytnutí služby, podľa ktorej je predmetom tejto dohody o poskytnutí služby záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru, resp. revolvingu poskytnutého na základe žiadosti/zmluvy uzavretej medzi veriteľom a dlžníkom a záväzok dlžníka zaplatiť veriteľovi odplatu a) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 215,75 eura a b) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu vo výške 112,08 eura v prípade, ak bude dlžníkovi revolving poskytnutý. Dlžník je oprávnený, nie však povinný, požiadať o odklad splátok úveru/revolvingu po splatení prvých troch splátok úveru/revolvingu za podmienky, že je dlhodobo práceneschopný. Dlžník je oprávnený požiadať o odklad splátok aj v iných prípadoch, pričom na odloženie splátok v týchto iných prípadoch. Odplata za poskytnutie odkladu splatnosti je splatná dňom uzavretia tejto Dohody o poskytnutí služby. Veriteľ a dlžník sa dohodli na započítaní vzájomných pohľadávok, a to pohľadávky dlžníka voči veriteľovi na poskytnutie schválenej výšky úveru podľa článku 2.3 Zmluvných dojednaní Žiadosti/Zmluvy oproti pohľadávke veriteľa voči dlžníkovi na zaplattenie odplaty podľa ods. 8.1 písm. a) tejto Dohody o poskytnutí služby (resp. zníženej výšky

odplaty) ku dňu poskytnutia úveru dlžníkovi podľa článku 2.3 Zmluvných dojednaní Žiadosti/Zmluvy. Veriteľ vyhlasuje, že uzavretie tejto dohody o poskytnutí služby nie je podmienkou uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere. Dlžník vyhlasuje, že túto dohodu o poskytnutí služby uzatvára na základe slobodnej vôle, jej obsahu porozumel a svojím podpisom vyjadruje súhlas so všetkými jej ustanoveniami.

4. V konaní nebolo sporné, že žalobkyňa žalovanému zo zmluvy o revolvingovom úvere uhradila sumu 2 491,47 eura. Bolo preukázané, že žalovaný žalobkyni v skutočnosti vyplatil sumu 1 284,25 eura a rozdiel medzi splatenou sumou 2 491,47 eura a medzi sumou žalobkyni vyplatenou 1 284,25 eura predstavuje 1 207,22 eura, ktorú si žalobkyňa uplatňuje titulom bezdôvodného obohatenia.

5. Súd prvej inštancie predmetnú zmluvu posúdil ako spotrebiteľskú s tým, že ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, a preto je potrebné aplikovať aj zákon č. 129/2010 Z. z. a skúmať, či zmluva má podstatné náležitosti podľa § 9 ods. 2 tohto zákona. Pokiaľ išlo o náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z. z., a to uvedenie údajov o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, považoval túto náležitosť za splnenú. Vzhľadom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 56/2018 zo dňa 17. apríla 2018, na ktoré rozhodnutie poukázal aj odvolací súd v tejto veci, ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala aj náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. f), a to údaj o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. V tomto smere poukázal na právny názor odvolacieho súdu, vyjadreného v tejto veci, keď údaj o počte 42 splátok úveru splatných v 14. deň. v mesiaci odvolací súd považoval za dostatočný na to, aby z neho bolo možné ustáliť konečnú splatnosť úveru. Odvolací súd v tejto súvislosti poukázal na závery rozsudku Súdneho dvora v Luxemburgu zo dňa 09. 11. 2016 vo veci C - 42/15, ktorý poskytuje výklad smernice 2008/48/ES o spotrebiteľských úveroch, čím dochádza k proeurópskemu výkladu aj zákona č. 129/2010 Z. z. Súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, preto nepovažoval za dôvodné vyjadrovať sa k nesúhlasu žalobkyne s právnym posúdením veci týkajúcej sa bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru z dôvodu absencie údajov o termíne konečnej splatnosti úveru. Údaj o dobe trvania zmluvy vyplýva z bodu 9.1 Zmluvných dojednaní, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o revolvingovom úvere, a v zmysle ktorého zmluva je uzatvorená na dobu neurčitú. Keďže úver, ktorý bol poskytnutý na základe zmluvy o revolvingovom úvere nebol podľa obsahu zmluvy určený priamo na financovanie kúpy tovaru od konkrétneho predajcu, a preto náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z. z., sa v tomto prípade nevyžaduje.

6. Súd prvej inštancie však nepovažoval za splnenú náležitosť zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z., keď zmluva v bode 8 obsahovala dohodu o poskytnutí služby, ktorá má tiež charakter spotrebiteľskej zmluvy. Aj keď žalobkyňa podpísala, že dohoda o poskytnutí služby nie je podmienkou uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere, to ešte neznamená, že ide o individuálne dojednanú súčasť. Formulárový charakter zmluvy preukazuje, že žalobkyňa nemala možnosť tento postup žalovaného ovplyvniť a žalovaným vopred naformulované zmluvné klauzuly zmeniť. Z povahy zmluvy o revolvingovom úvere a dohody o poskytnutí služby je zrejmé ich vzájomná závislosť, vznik dohody o poskytnutí služieb bol preto podmienkou vzniku úverovej zmluvy. Dohoda o poskytnutí služby svojou povahou je zmluvou, ktorej predmet sa realizuje len v spojení s úverovou zmluvou. Odplata za poskytnutie služby v zmysle Dohody o poskytnutí služby predstavuje náklad za doplnkovú službu súvisiacu so zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Dohoda o poskytnutí služby nemá samostatný predmet plnenia a má charakter vedľajšieho (doplnkového) zmluvného dojednania. Predmetom dohody bola možnosť odkladu akýchkoľvek troch splátok úveru, pričom žalobkyňa za túto službu musela zaplatiť odplatu v sume 215,75 eura dňom podpísania predmetnej dohody. Žalovaný si vopred vymienil zaplatať odplatu, a to za možnosť poskytnutia tejto služby, pričom uvedenú službu žalobkyňa nemusela vôbec využiť. Tým, že si žalovaný mohol odmenu za poskytnutie služby, ktorú žalobkyňa ani nikdy nemusela využiť, započítať ihneď pri poskytnutí úveru, vznikol tak žalobkyni náklad, ktorý musela vynaložiť v súvislosti so zmluvou, a preto odmena za poskytnutie služby mala byť súčasťou výpočtu RPMN. Žalovaný nezapočítal odplatu v sume 215,75 eura do celkovej čiastky, ktorú musí žalobkyňa ako spotrebiteľ zaplatiť. Zo zmluvy o revolvingovom úvere vyplýva, že celková čiastka, ktorú má žalobkyňa zaplatiť je 3 375,54 eura (úver a úroky - 42 x 80,37 eura). Celková čiastka, ktorú musela žalobkyňa vynaložiť mala byť uvedená vo výške 3 591,29 eura (úver a úroky - 42 x 80,37 eura a odplata 215,75 eura). Uvedená okolnosť mala vplyv aj na RPMN za úver, ktorá musela byť vyššia než žalovaným uvedená vo výške 65,18 %. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie posúdil úver za bezúročný a

bez poplatkov, keď v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávna ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa. Podľa názoru súdu prvej inštancie nemožno považovať za správne ani uvedenie RPMN v bode 6. Zmluvy 65,18 %, už aj z dôvodu, že ročná úroková sadzba úveru je uvedená sumou percentuálne vyššou - 70,01 %, než je uvedená výška RPMN v percentách - 65,18 %. RPMN má zohľadniť aj celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vrátane aj úroku a poplatkov, ktoré sú spojené s poskytnutím spotrebiteľského úveru. V danom prípade pri dohodnutej úrokovej sadzbe 70,01 % RPMN nemohla byť v zmluve správne stanovená v nižšej než percentuálnej sadzbe 70,01 %.

7. Pokiaľ ide o priemernú RPMN za úver, súd prvej inštancie vychádzal z toho, že žalovaný preukázal predloženým prehľadom - Súhrnné informácie o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 2. štvrtrok 2012, že priemerná RPMN v zmluve o revolvingovom úvere je uvedená správne - 45,60 %. Za podstatné prevýšenie odplaty v zmysle § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka bolo možné považovať odklon od priemernej RPMN v rozsahu 25 - 27 %. RPMN za úver uvedená v zmluve o revolvingovom úvere 65,18 % (i keď v nesprávnej výške) prekračuje priemernú RPMN o viac než 27 % (prevýšenie priemernej RPMN o 27 % predstavuje priemernú RPMN 57,91 %). Súd prvej inštancie preto ustálil, že odplata v zmluve o revolvingovom úvere bola dohodnutá v rozpore s ustanovením § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka a zmluvu v tejto časti posúdil za neplatnú.

8. V intenciách vyššie uvedených skutočností žalobkyni vznikla povinnosť na základe Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500015360 uzavretej 17. 09. 2012 vrátiť žalovanému poskytnutý úver v sume 1 284,25 eura, t. j. vo výške skutočne vyplatenej žalobkyni, a to bez úrokov a bez poplatkov. V danom prípade žalobkyňa zaplatila sumu 2 491,47 eura, a preto suma 1 207,22 eura predstavuje bezdôvodné obohatenie prijaté žalovaným bez právneho dôvodu, ktorý je povinný bezdôvodné obohatenie žalobkyni vydať.

9. Súd prvej inštancie zaviazal žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1 207,22 eur. Okrem toho žalobkyni patrí aj úrok z omeškania z jednotlivých súm, ktorý si uplatnila od dňa nasledujúceho po konci lehoty poskytnutej žalobkyňou žalovanému na splnenie dlhu na dobrovoľné plnenie. Žalovaný sa dostal do omeškania s plnením peňažného plnenia zo sumy 348,51 eura, 321,48 eura a 537,23 eura a súd preto priznal žalobkyni úrok z omeškania z uvedených súm od dňa nasledujúceho po uplynutí lehoty na plnenie uvedenej vo výzvach zo dňa 16. 02. 2015 (výzva na plnenie 348,51 eura do 20. 02. 2015), zo dňa 20. 08. 2015 (výzva na plnenie 669,99 eura - z toho 321,48 eura do 10. 09. 2015), zo dňa 18. 04. 2017 (výzva na plnenie 537,23 eura do 21. 04. 2017).

10. O trovách konania rozhodol tak, že žalobkyni, ktorá mala v konaní plný úspech, priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

11. Proti tomu rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP a domáhal sa, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a žalobu zamietol v celom rozsahu. Súd prvej inštancie uviedol, že hodnota RPMN je určená nesprávne, lebo pri jej výpočte sa nezohľadnili náklady podľa dohody o poskytnutí služby, hoci podľa záverov súdu sa tak malo stať, lebo dohoda nebola uzavretá individuálne. Postup pri určení RPMN vychádza z určenia celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom, ktorý je určený v § 2 písmeno g) zákona č. 129/2010 Z. z. Z tohto ustanovenia a jeho výkladu vyplýva, že celkové náklady tvoria všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. Súčasne z ustanovenia a jeho výkladu vyplýva, že celkové náklady netvoria náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ nemusí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. Uvedené rozlišovanie má význam, čo je možné vyvodiť už len zo samotného znenia označenej právnej normy práve v tom, že definuje podmienku pre zaraditeľnosti nákladov podľa dohody o poskytovaní služieb tým, že musí ísť o takú zmluvu o poskytnutí doplnkovej služby ktorá je podmienkou pre získanie aj samotného úveru. Pre zahrnutie nákladov do celkových nákladov nie je podľa jeho právneho názoru v zmysle zákona rozhodujúca spojitosť s úverovou zmluvou, ale to, či ide o náklady na základe obligatórne alebo fakultatívne uzavretých doplnkových služieb. Všetky doplnkové služby majú nejakú spojitosť so

spotrebiteľským úverom, avšak - ako vyplýva z ustanovenia § 2 písmeno g) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy s klientom - rozhodujúce je to, či dohoda o takýchto službách musela byť uzatvorená pre získanie úveru. Súd prvej inštancie sa nezaoberal tým, kedy a za akých podmienok sú tie - ktoré náklady súčasťou celkových nákladov. Ide pritom o základnú skutočnosť, na základe ktorej je možné práve v prípade Dohody o poskytovaní služieb (ako zmluvu o doplnkovej službe) posúdiť, či náklady z tejto dohody majú alebo nemajú byť súčasťou celkových nákladov, a teda aj súčasťou pri výpočte RPMN. Keďže súd prvej inštancie tak nespravil, sú jeho závery predčasné, pretože bez posúdenia tejto otázky nemohol logicky dospieť k správne záveru. Podstatnou skutočnosťou, ktorou sa súd prvej inštancie vôbec nezaoberal, je samotný obsah dohody o poskytovaní služieb. Z tejto dohody, z úvodných ustanovení článku I. vyplýva, že dohoda nie je podmienkou pre získanie úveru, plnenie zmluvy o úvere, čiže bez ohľadu na to, či je alebo nie je uzavretá, prístup spotrebiteľa k úveru po splnení podmienok (predovšetkým súvisiacich s vyhodnotením schopnosti splácať úver) nie je dotknutá. Obsah dohody o poskytovaní služieb bol teda podstatný z pohľadu aplikácie § 2 písmeno g) zákona č. 129/2010 Z. z. Keďže však súd sa daným ustanovením nezaoberal a ani sa nezaoberal obsahom dohody o poskytovaní služieb, nemohol dospieť k podstatným záverom pre rozhodnutie, a to či (i) dohoda o poskytovaní služieb je alebo nie je podmienkou pre získanie úveru, (ii) a následne k tomu, či na základe zistenia pod sub (i) ide o súčasť celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom alebo nie. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že hodnota RPMN preyšuje priemernú hodnotu nad prípustnú hranicu, čo odôvodnil tým, že pri priemernej RPMN 45,60 % by prípustná hranica mala byť 57,91 %. Žalovaný považoval skutkové a právne závery súdu za nesprávne, pretože hodnota priemernej RPMN mohla byť zvýšená o 27 percentuálnych bodov (súd namiesto toho počítal 27 % z 45,60). Záverom žalovaný namietol nezákonnosť rozhodnutia aj v časti výroku priznávajúcom nárok na zaplatenie 8 % ročného úroku z omeškania, keďže v čase, kedy malo údajne nastať omeškanie s uplatňovaním nárokom platila 5 % úroková sadzba. Keďže výrok o trovách konania je závislým od rozhodnutia vo veci samej, namietol nesprávnosť a nezákonnosť aj výroku o trovách konania.

12. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhla rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a žalobkyni priznať nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Uviedla, že v prípade dohody o poskytovaní služieb ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Na základe predmetnej dohody žalovaný zrazil z istiny poskytnutého úveru poplatok za poskytnutie tejto služby, pričom spotrebiteľ reálne o poskytnutie danej služby nikdy nepožiadala a danú službu ani nikdy nevyužil. Prakticky tak žalovaný si započítal poplatok, za ktorý spotrebiteľ nedostal žiadne reálne protiplnenie. Navyše predmetná dohoda o poskytnutí služby bola samotným žalovaným priamo a autoritatívne inkorporovaná do textu úverovej zmluvy, pričom ak spotrebiteľ mal záujem pristúpiť k samotnej úverovej zmluve, musel pristúpiť aj k tejto dohode, pričom zo strany žalovaného doposiaľ nebol preukázaný opak, a to aj napriek tomu, že i samotný odvolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení uviedol, že bez preukázania tejto skutočnosti zo strany žalovaného nebude možné takúto dohodu považovať za individuálne dojednanú. V tomto smere poukázala aj na rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 26. 04. 2016 sp. zn. 13Co/854/2015. Podľa názoru žalobkyne pristúpenie k dohode o poskytnutí služby bolo nevyhnutnou podmienkou uzavretia samotnej úverovej zmluvy, v dôsledku čoho aj náklady za jej poskytnutie je potrebné zarátavať do výpočtu RPMN. Ak tak žalovaný pri uzatváraní zmluvy neučinil, je tak nevyhnutné dospieť k záveru, že hodnota RPMN je v predmetnej úverovej zmluve uvedená nesprávne a v neprospech spotrebiteľa.

13. Keďže odvolací súd po predložení veci za účelom rozhodnutia o podanom odvolaní žalovaného bol toho názoru, že na vec sa vzťahuje ustanovenie § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (v znení účinnom od 01. 02. 2013), ktoré pri doterajšom rozhodovaní súdu prvej inštancie nebolo použité a odvolací súd ho pre rozhodnutie vo veci považoval za rozhodujúce, v zmysle § 382 CSP vyzval sporové strany, aby sa k možnému použitiu toho ustanovenia vyjadrili v lehote 10 dní od doručenia výzvy.

Žalobkyňa vo svojom vyjadrení uviedla, že si uplatňuje nárok súvisiaci so zmluvou o revolvingovom úvere č. 8500015360, k uzavretiu ktorej došlo medzi stranami sporu dňa 17. 09. 2012. Podľa nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. (v znení účinnom od 01. 02. 2013) § 10 Ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013. V zmysle uvedeného ustanovenia platí, že ak z záväzkový vzťah (úverový vzťah) vznikol pred 01. 02. 2013 a k omeškaniu dôjde po 01. 02. 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných ku dňu 31. 01. 2013 aj za dobu omeškania po 31. 01. 2013. Pri omeškaní plnení v záväzkových vzťahoch (z uzavretých zmlúv), ktoré vznikli pred 01. 02. 2013 sa výška riadi podľa predpisov účinných k 31. 01. 2013 aj za dobu omeškania po 31.01.2013. Ak teda

došlo k omeškaniu v záväzkových vzťahoch, ktoré vznikli pred 01. 02. 2013 (teda, ak došlo k „podpisaniu zmluvy“ pred 01. 02. 2013), platí úroková sadzba vo výške 8 % + základná úroková sadzba ECB z dlžnej sumy ročne počas celej doby omeškania. S poukazom na uvedené si žalobkyňa uplatňuje zo sumy bezdôvodného obohatenia vyplývajúceho zo zmluvy č. 8500015360 zo dňa 17. 09. 2012 zákonný úrok z omeškania o 8 percentuálnych bodov viac ako je základná úroková sadzba ECB platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Ustanovenie § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom od 01. 02. 2013 tak nie je možné na prejednávany prípad aplikovať. Žalovaný sa nevyjadril.

14. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací následne preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie, ako aj postup súdu, ktorý mu predchádzal v medziach odvolania podaného žalovaným (§ 379 CSP, § 380 CSP) a po jeho preskúmaní zistil, že odvolanie je čiastočne dôvodné. Rozhodol tak bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP).

15. Odvolateľ uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f), h) CSP. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP je naplnený vtedy, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Obsah práva na spravodlivý proces je pomerne široký a medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý a navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, či právo na jeho preskúmanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov.

16. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, iná vada konania, je také porušenie procesných predpisov, ktoré nemožno podradiť pod odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. a), b), c) CSP, ale ktorého dôsledok mal vplyv na výrok napadnutého rozhodnutia. V súlade so zjednocujúcim stanoviskom Najvyššieho súdu SR publikovaným v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov SR č. R 2/2016, za inú vadu konania sa považuje aj nepreskúmateľnosť rozhodnutia, ak sa nejedná o zjavne svojvoľné, arbitrárne rozhodnutie.

17. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 192, § 193 a § 205 CSP.

18. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

19. Odvolacie námietky neboli opodstatnené vo vzťahu k záveru súdu, že zmluva uzavretá sporovými stranami je bez úrokov a bez poplatkov pre uvedenie hodnoty RPMN spotrebiteľského úveru v neprospech spotrebiteľa, že Dohoda je neplatnou zmluvnou podmienkou, a že úroková miera je zjavne neprímeraná a odporujúca dobrým mravom, preto je žalovaný povinný na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1 207,22 eura. V tejto časti rozhodnutie súdu zodpovedá výsledkom vykonaného dokazovania založenom na správnom vyhodnotení obsahu predložených listinných dôkazov a vyjadrení sporových strán. Zo zisteného skutkového stavu vyvodil súd aj správny právny záver a nebolo zistené porušenie žiadnych procesných práv, ani iná vada konania. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v tomto rozsahu napĺňa tiež atribúty riadne odôvodneného súdneho rozhodnutia, keď obsahuje preskúmateľné vysvetlenie dôvodov, na ktorých je založený.

20. Na spotrebiteľské zmluvy a zmluvné podmienky v nich upravené sa vzťahuje ex offio súdna kontrola ich prijateľnosti v súlade so zásadami práva Európskej únie (napr. rozsudok Súdneho dvora EÚ C - 168/05 Mostaza Claro) i práva vnútroštátneho (§ 53 OZ). Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že v zmluve uvedený údaj o RPMN nezodpovedá skutočnosti a je určený v neprospech spotrebiteľa.

21. Zákon č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase podpisovania zmluvy v § 9 ods. 1 vyžadoval písomnú formu. Ako povinnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere upravoval v § 9 ods. 2 písm. j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Porušenie povinnosti veriteľa pri uzatváraní zmluvy spočívajúce v nedodržaní ustanovení § 9 zákona č. 129/2010 Z. z. malo za následok, že úver je bez úrokov a bez poplatkov ako to vyplývalo z § 11 citovaného zákona. Podľa uvedeného zákonného ustanovenia v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1, b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1 a v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

22. Z predloženého vyhotovenia listín dokumentujúcich uzavretie zmluvy je zrejmé, že žalobkyňa dňa 12. 09. 2012 podpísala žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru. Táto žiadosť bola predložená na formulári žalovaného označenom ako „Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere“. Pre platnosť a vznik zmluvy na účely zachovania písomnej formy sa vyžadoval podpis oboch zmluvných strán. Veriteľ - žalovaný žiadosť/zmluvu podpísal až dňa 17. 09. 2012, a až v uvedený čas do zmluvy dopĺňal relevantné údaje obsiahnuté v bode 6. zmluvy týkajúce sa poskytnutej čiastky úveru, počtu splátok, poplatku podľa „dohody o poskytovaní služieb“, ročnú úrokovú sadzbu úveru, hodnotu RPMN i priemernú hodnotu RPMN. Zmluva vyjadrovala záväzok žalovaného ako veriteľa na poskytnutie sumy 1 500 eur pri dohodnutej ročnej úrokovej sadzbe 70,01 %, priemernej hodnote RPMN 45,60 % a RPMN 65,18 %. Žalobkyňa ako dlžníčka mala úver uhradiť v 42. splátkach vo výške 80,37 eura mesačne. V bode 8. zmluvy „Dohoda o poskytnutí služby“ bol dohodnutý poplatok za možnosť odkladu splátok vo výške 215,75 eura, ktorý poplatok bol splatný dňom uzavretia zmluvy. Aj podľa názoru odvolacieho súdu údaj o hodnote RPMN úveru je uvedený nesprávne v neprospech spotrebiteľa, keďže vychádzal z nesprávnej sumy skutočne poskytnutého úveru, a nezohľadnil žalovaným požadovaný poplatok z Dohody.

23. Poplatok 215,75 eura z Dohody v bode 8. „žiadosti/zmluvy“ bol splatný dňom uzavretia zmluvy, v dôsledku čoho žalovaný nepoukázal žalobkyni dohodnutú sumu finančných prostriedkov 1 500 eur, ale sumu zníženú o uvedený poplatok. Dohoda predstavuje z pohľadu ochrany spotrebiteľa neprijateľnú zmluvnú podmienku, na ktorú súdy prihládajú ex offio, a teda neplatný právny úkon, keďže dohoda o poskytnutí služby je súčasťou zmluvy o revolvingovom úvere, podpisy dlžníčky - žalobkyne sa nachádzajú až za touto dohodou a text dohody je priamo včlenený žalovaným - veriteľom do formulároveho vyhotovenia zmluvy bez možnosti žalobkyne túto dohodu odmietnuť. Osobitne významné je, že úhradou poplatku žalobkyňa nezískavala žiadne protiplnenie či zvýhodnenie, keď v čase úhrady vôbec nebolo isté, či pre budúcnosť možnosť odloženia úhrady splátok dlhu využije, a navyše možnosť odkladu splátok bola limitovaná, lebo sa týkala maximálne troch ľubovoľných splátok. Dohoda mohla u žalobkyni ako spotrebiteľky vzbudiť dojem výhodnosti, aj keď v skutočnosti tomu tak nebolo, a jediný finančný prospech z toho získaval veriteľ. Vzhľadom na spôsob koncipovania „Dohody o poskytnutí

služby“ ako súčasť textu formulárovej zmluvy nemožno uvažovať o tom, že sa jednalo o individuálne dojednané zmluvné ustanovenie a náklady nesúvisiace s poskytnutím úveru. Za takých podmienok bol žalovaný povinný zohľadniť uvedený poplatok pri stanovení hodnoty RPMN ako ďalšie náklady spotrebiteľa spojené s úverom.

24. Podľa § 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, ročnou percentuálnou mierou nákladov sú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19. Podľa § 19 ods. 2 citovaného zákona, na účely výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov sa použijú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom s výnimkou poplatkov, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za nedodržanie akýchkoľvek záväzkov ustanovených v zmluve o spotrebiteľskom úvere a iných poplatkov, okrem kúpnej ceny, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť za kúpu tovaru alebo uskutočnenie služieb bez ohľadu na to, či sa operácia vykoná v hotovosti alebo na úver. Náklady na vedenie účtu, na ktorom sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, náklady na používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a ostatné náklady na platobné transakcie sa zahrnú do celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom, ak otvorenie účtu nie je dobrovoľné a náklady na účet neboli zrozumiteľne a samostatne uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere alebo v akejkoľvek inej zmluve uzavretej so spotrebiteľom.

25. RPMN v zmysle zákonnej definície vyplývajúcej zo zákona č. 129/2010 Z. z. v sebe zahŕňa všetky náklady, ktoré je povinný spotrebiteľ veriteľovi uhradiť, teda úroky z pôžičky, ale aj akékoľvek ďalšie finančné náklady spojené s poskytnutím úveru. Vychádzajúc z definície pojmu RPMN a celkových nákladov, je aj bez bližšie konkretizovaného výpočtu zrejmé, že údaj RPMN zmluvy vo výške 65,18 % nemôže zodpovedať skutočnosti, pokiaľ je vyššia úroková sadzba samotného úveru, ktoré úroky tvoria súčasť celkových nákladov spotrebiteľa a predstavujú až 70,01 %. Odhliadnuc od faktu, že veriteľ v údajoch RPMN nezohľadnil poplatok z dohody, aj keď bol povinný tak urobiť, s poukazom na úrokovú sadzbu zmluvy niet žiadnych pochybností o tom, že v posudzovanej zmluve nie je uvedený korektný a správny údaj RPMN tak, ako to vyžaduje § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. RPMN neodzrkadľuje reálny obsah práv a povinností spotrebiteľa a neinformuje ho o skutočných nákladoch úveru, tento údaj je nesprávny a uvedený v neprospech žalobkyne - spotrebiteľky, preto podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. sa zmluva považuje za zmluvu bez poplatkov a bez úrokov.

26. Nemožno tiež prehliadnuť fakt, že samotná úroková sadzba na úrovni 70,01 % predstavuje odplatu zjavne neprimeranú v spotrebiteľských zmluvách, ktorá rovnako spôsobuje, že žalovanému nevznikol nárok na jej zaplatenie. Podľa § 53 ods. 6 OZ v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti. V čase uzavretia zmluvy so žalovanou sa priemerné úrokové miery u obdobného typu zmlúv pohybovali na úrovni 7,14 % ročne, teda prekročenie úrokovej sadzby viac ako 9-násobne nepochybne odporuje akejkoľvek úvahe o adekvátnosti požadovanej odplaty a je v rozpore so zásadou dobrých mravov ako všeobecného princípu a korektívu pri posudzovaní platnosti právnych úkonov.

27. V dôsledku väd spotrebiteľskej zmluvy o revolvingovom úvere, žalovanému patrí podľa zásad o vydaní bezdôvodného obohatenia iba nárok navrátenie finančnej čiastky, ktorú žalobkyni ako dlžníčke zo zmluvy poskytol. Prijatím plnenia nad uvedenú sumu v rozsahu 1 284,25 eura došlo na strane žalovaného k vzniku bezdôvodného obohatenia titulom plnenia získaného bez právneho dôvodu (§ 451 ods. 2 OZ). Rozsah finančných prostriedkov žalobkyni poukázaný (1 284,25 eura) a žalobkyňou uhradený (2 491,47 eura), nebol v konaní sporný. Žalobkyni preto patrí právo na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške priznanej súdom prvej inštancie.

28. Podľa § 388 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

29. Podľa § 517 ods. 2 OZ, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

30. Podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (v znení účinnom od 01. 02. 2013), výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

31. Od 1. februára 2013, od nadobudnutia účinnosti zákona č. 9/2013 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony a od nadobudnutia účinnosti nariadenia vlády č. 21/2013 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka, rozlišujeme odlišnú úrokovú sadzbu pre obchodnoprávne vzťahy a občianskoprávne vzťahy. Sadzba zákonných úrokov z omeškania pre občianskoprávne vzťahy je stanovená podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Sadzba je platná od: 01. 02. 2013 a je určená ako základná úroková sadzba ECB zvýšená o 5 percentuálnych bodov

32. Ako už bolo vyššie uvedené, na právny vzťah sporových strán je potrebné aplikovať príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka, t. j. ustanovenie § 517 ods. 2 v spojení s § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom od 01. 02. 2013, keďže k omeškaniu žalovaného došlo po uplynutí lehoty na plnenie uvedenej vo výzvach na vydanie bezdôvodného obohatenia zo dňa 16. 02. 2015 (vo vzťahu k sume 348,51 eura), zo dňa 20. 08. 2015 (vo vzťahu k sume 321,48 eura), zo dňa 18. 04. 2017 (vo vzťahu k sume 537,23 eura).

33. Nemožno súhlasiť s argumentáciou žalobkyne, že ak došlo k omeškaniu v záväzkových vzťahoch, ktoré vznikli pred 01. 02. 2013 (teda, ak došlo k „podpisaniu zmluvy“ pred 01. 02. 2013), platí úroková sadzba vo výške 8 % + základná úroková sadzba ECB z dlžnej sumy ročne počas celej doby omeškania, a preto § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom od 01. 02. 2013 nie je možné na prejednávany prípad aplikovať. Odvolací súd k uvedenému uvádza, že záväzkové právne vzťahy, pre ktoré je charakteristické, že veriteľovi zakladajú právo na plnenie (pohľadávku) a dlžníkovi povinnosť na plnenie (dlh) vznikajú nielen z dvojstranných právnych úkonov (zmlúv), ale aj mimozmluvne pri splnení zákonom stanovených podmienok, teda okrem iného aj z bezdôvodného obohatenia, ako výslovne stanovuje zákon. Bezdôvodné obohatenie teda predstavuje záväzkový právny vzťah, z ktorého pohľadávka vzniká tomu, na koho úkor sa iný bezdôvodne obohatil, a dlh tomu, kto obohatenie získal. Ak tento dlh (povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie) nespočíva v povinnosti vydať vec, ale v plátobnej povinnosti, je nepochybné, že ide o dlh peňažný, s ktorého riadnym a včasným nesplnením spája ustanovenie § 517 OZ nepriaznivý dôsledok vzniku omeškania na strane dlžníka s právom veriteľa požadovať okrem plnenia aj úroky z omeškania. Z uvedeného vyplýva, že nemožno stotožňovať záväzkový vzťah, ktorý vznikol zo zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500015360 so záväzkovým vzťahom, ktorý vznikol z bezdôvodného obohatenia. V danom prípade k vzniku počiatku bezdôvodného obohatenia došlo po 01. 02. 2013, keď žalovaný požiadaval o vykonávanie zrážok zo mzdy žiadosťou zo dňa 25. 02. 2013 (č. l. 13 spisu) a ku dňu 08. 09. 2014 boli vykonané zrážky zo mzdy vo výške 1 527,03 eura (č. l. 14 spisu). Žalobkyňa vyzvala žalovaného na úhradu plnenia z bezdôvodného obohatenia vo výške 348,51 eura výzvou zo dňa 16. 02. 2015 (č. l. 7), ďalej výzvou zo dňa 20. 08. 2015 (č. l. 40), a to na vydanie bezdôvodného obohatenia o ďalších 669,99 eur to do 10. 09. 2015 a výzvou zo dňa 18. 04. 2017 (č. l. 54), a to na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 537,23 eura, a to do 21. 04. 2017. Preto výšku z úrokov z omeškania v súvislosti s bezdôvodným obohatením je potrebné posudzovať od okamihu vzniku povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie, čo v danom prípade predstavujú zrážky zo mzdy žalobkyne, ktoré boli realizované potom, čo žalovanému bola uhradená suma na ktorú má nárok, t. j. sumu istiny úveru, bez poplatkov a úrokov. Keďže k tomu došlo až po 01. 02. 2013, súd prvej inštancie nesprávne priznal žalobkyňi úrok z omeškania v sadzbe vo výške 8,05 %, resp. 8 % ročne.

34. Odvolací súd preto priznal žalobkyňi zákonný úrok z omeškania vo výške sadzby ECB platnej ku dňu omeškania zvýšenej o 5 %, t. j. úrok z omeškania vo výške 5,05 % zo sumy 348,51 eura od 21. 02. 2015 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5,05 % zo sumy 321,48 eura od 10. 09. 2015 do zaplatenia a úrok z omeškania vo výške 5 % zo sumy 537,23 eura od 22. 04. 2017 do zaplatenia.

35. V intenciách vyššie uvedených skutočností odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom I. výroku zmenil tak, že uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 1 207,22 eura

spolu s 5,05 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 348,51 eura od 21. 02. 2015 do zaplataenia, s 5,05 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 321,48 eura od 10. 09. 2015 do zaplataenia a s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 537,23 eura od 22. 04. 2017 do zaplataenia, všetko do troch dní od dňa právoplatnosti tohto rozsudku a vo zvyšnej časti žalobu zamietol.

36. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú i na odvolacie konanie.

37. Podľa § 396 ods. 2 CSP, ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

38. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

39. Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

40. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

41. O nároku na náhradu trov prvoinštančného konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 2 a § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobkyni patrí nárok na náhradu v rozsahu 100 %, keďže vo vzťahu k žalovanej sume istiny mala v konaní plný úspech. Súd prvej inštancie v napadnutom II. výroku priznal žalobkyni nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 % a odvolací súd považoval napadnutý II. výrok za vecne správny, a preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

42. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Neúspech žalobkyne bol len v nepatrnej časti týkajúcej sa príslušenstva, pozostávajúceho z úroku z omeškania. Pre vyčíslenie trov konania je z hľadiska predmetu konania rozhodujúca suma istiny, ktorá bola predmetom konania, t. j. suma 1 207,22 eura, vo vzťahu ktorej mala žalobkyňa v konaní plný úspech. Čiastočný úspech žalovaného týkajúci sa výšky úroku z omeškania na nárok na náhradu trov konania nemal žiadny vplyv, keďže išlo o nárok, ktorý vymeriavací základ neovplyvnil.

43. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník v zmysle § 262 ods. 2 CSP.

44. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon v § 420 až § 423 CSP pripúšťa. Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. To neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; ak je dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; ak je dovolateľ v sporoch s

ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).